

Respect pentru oameni și cărți

Jack London

COLȚ ALB

© Editura Herra,

Editura HERRA

OP 5 – CP 39

Comenzi la:

tel. fax: 0248.22.21.98

mobil: 0747.08.11.22

Coperta: VALENTIN TĂNASE

Prezentare grafică: SC PAVCON M.O. Grup SRL

ISBN: 978-973-7923-07-3

Tipografia Shik & Stefan SRL
str. Nicolae Drăgan nr. 10
sector 5, București

JACK LONDON

Colț Alb

Editura HERRA
Pitești,

CUPRINS

Pârtia cărnii.....	5
Lupoaica.....	13
Urletul foamei.....	24
Bătălia colților.....	35
Vizuina.....	45
Puiul cenușiu.....	54
Zidul lumii.....	60
Legea cărnii.....	72
Meșterii focului.....	78
Robia.....	89
Proscrisul.....	98
Pârtia zeilor.....	103
Convenția.....	109
Foametea.....	118
Dușmanul seminției sale.....	127
Zeul cel smintit.....	137
Domnia urii.....	146
Moartea care atârnă de gât.....	152
Neîmblânzitul.....	164
Dascălul iubirii.....	170
Calea cea lungă.....	184
Tara de Jos.....	190
Tinutul zeului.....	197
Chemarea seminției.....	208
Lupul adormit.....	215

PÂRTIA CĂRNII

Pădurea de molift negru șerpuiă mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Vântul despuiase de curând arborii de veșmântul lor alb de gheață, și în lumina palidă a asfințitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tăcere nemărginită domnea asupra întinderii și întreg ținutul nu era decât o pustietate nesfârșită și fără de viață, încremenită, atât de însingurată și rece, că nici tristețe nu mai trezea. Te îmbia parcă să râzi, dar un râs ce înfiora mai mult decât orice tristețe, un râs fără voioșie, ca zâmbetul sfinxului, un râs rece ca gheață, în care sălășluita ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era wildul, sălbaticul ținut de la miazănoapte, cu inima de gheață.

Dar viață totuși era, undeva departe în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer de cum ieșea din gură în pufături de aburi, așternându-li-se apoi în cristale pe blană. Prinși în hamuri și sleauri de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie fără tălpici, făcută din scoarță groasă de mesteacăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus și răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afânată ce se ridica dinainte în valuri. Pe sanie se afla legată zdravăn o ladă lungă și îngustă. Mai erau și altele – pături, o secure, un ibric pentru cafea și o tigaiă; dar în ochi îți sărea mai întâi lada lungă și îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înaintea câinilor pășea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma saniei, un altul. În lada de pe sanie zăcea un al treilea, pentru care truda se sfârșise, un om pe care wildul îl doborâse și îl răpusese pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e o ocără, căci viața înseamnă mișcare; și wildul năzuiește întotdeauna să nimicească mișcarea. El îngheată apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori de-i face să înghețe până-n măduvă, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăitiuiește și-l doboară wildul pe om – omul, făptura cea mai neastămpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei după care mișcarea trebuie să ducă până la urmă la nemîscare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfrați și dărji, pășeau anevoie cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuși, își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrajii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că nici nu li se mai putea desluși chipul. Ai fi spus că sunt niște arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Nu erau însă decât oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ținutul amăgirii și tăcerii, bieții vântură-lume, porniți într-o aventură uriașă, luptându-se cu strășnicia unei lumi tot atât de îndepărtate, străină și încremenită precât e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruceându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere. Îi strivea sub greutatea imensității fără margini și a unei sorți de nestămată. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului, storcând din ei, aşa cum storci sucul din boaba de strugure, toate patimile și exaltările înșelătoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce și-au dat seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină violență

și fără un dram de minte în vâltoarea jocului marilor elemente și forțe oarbe dezlănțuite.

Trecu o oră și încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul crescu în icniri repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia tremurător și încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tângueie. Omul din față întoarse capul până ce privirea lui o întâlni pe a celui din urmă. Si atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet străpunse tăcerea. De astă dată, cei doi oameni își dădură seama dincolo vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

— Ne-au luat urma, Bill – spuse omul din față.

Glasul îi răsună răgușit și parcă dintr-o altă lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

— Carnea e rară – îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure nu știu de câte zile.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deși rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conteneau înapoia lor.

La cădereea nopții vârâră câinii într-un desis de molift de pe malul apei și înjghebară tabăra. Sicriul așezat lângă foc le slujea deopotrivă de scaun și de masă. Câinii-lupi, înghesuiți, ceva mai departe de foc, mărâiau și se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dormici să se afunde în beznă.

— Henry, mi se pare că se ațin pe lângă tabăra mai aproape ca de obicei – observă Bill.

Henry, care sta aplecat asupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucătă de gheăță, dădu din cap. Si nici nu se grăbi să

— Știi ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill dădu din cap.

— Eh, nu știi, zău.

Tovarășul îl privi mirat:

— Nu te-am mai auzit până acum să te îndoiești de deșteptăciunea lor.

— Henry – spuse celălalt, mestecându-și tacticos fasolea – ai auzit ce larmă au făcut când le-am dat de mâncare?

— S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei – recunoscu Henry.

— Câți câini avem, Henry?

— Șase.

— Bine, Henry... – Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum îi-am spus, Henry, avem șase câini. Am scos din sac șase pești și am dat fiecărui câine câte unul dar un câine a rămas fără pește.

— Ai numărat greșit.

— Avem șase câini – o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. După aia m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

— Avem numai șase câini – spuse Henry.

— Henry – continua Bill – nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat și, aruncând o privire pe deasupra focului, numără câinii.

— Acum îs doar șase – spuse el.

— L-am văzut pe celălalt rupând-o la fugă prin nămeți – zise Bill cu nepăsare. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimitor și spuse:

— Ce n-aș da să se termine odată drumul ăsta!

— Ce vrei să spui? întrebă Bill.

— Vreau să spun că încărcătura pe care o ducem cu noi îți cam zdruncină nervii și că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit la asta – răspunse Bill cu seriozitate. Și cum îți spuneam, când l-am văzut că o tulește peste nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. După aia am numărat câinii și tot șase mi-au ieșit la socoteala. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să îți le arăt.

Henry nu răspunse, ci mestecă mai departe, în tăcere, până ce își termină mâncarea. O încheie cu o ceașcă de cafea, apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

— Adică, crezi că... – un urlet tângitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi își încheie fraza, arătând în direcția de unde venea urletul – era vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

— Al dracului să fie dacă nu-i aşa. Doar ai văzut și tu ce larmă au făcut câinii!

Urlet după urlet, și altele care le răspundeau, transformără tăcerea într-un adevărat balamuc. De pretutindeni se auzeau urlete, iar câinii își arătau spaima ghemuindu-se unul într-altul și atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlea părul. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai azvârli câteva lemne pe foc.

— Mi se pare că te-ai cam pierdut cu firea – spuse Henry.

— Henry... – Bill trase gânditor din pipă și după un răstimp urmă: Henry, mă gândeam... zău că ăsta e cu mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Făcu semn către cel de-al treilea, arătând cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau aşezăți.

— Când om muri noi, Henry, mare noroc dacă om avea destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de câini.

— Dar noi nu avem familie, nici bani și nici toate alealte ca
ăsta adăugă Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atâtă cale
ca să ne îngroape.

— Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce caută la capătul
pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, unul ca asta, care
la el acasă era cineva și care n-ar fi avut nevoie niciodată să-și
bată capul ce să mânânce sau cu ce să se acopere; asta nu pricep
eu.

— Putea să trăiască până la adânci bătrânețe dacă rămânea
la el acasă – încuviință Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar își luă seama. Se mulțumi
să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i apăsa de pretu-
tindeni. În bezna de nepătruns nu puteai desluși vreo formă, ci
doar o pereche de ochi care străluceau ca jăraticul. Henry mai
arăta cu capul o a doua și o a treia pereche. În jurul taberei se
afla un cerc de ochi sclipitori. În răstimpuri, o pereche de ochi
se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Neliniștea câinilor crescuse și, cuprinși de spaimă, dădură
buzna spre foc, tărându-se și ghemuindu-se la picioarele oame-
nilor. În învălmășeală, unul din câini nimeri peste foc și începu
să schelălăiască de durere și de spaimă când miroslul de păr
părlit se răspândi în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi
să dea înapoi neliniștit și chiar să se retragă puțin, pentru ca
îndată ce câinii se liniștiră, să se apropie din nou.

— Henry, ce ghinion al dracului să ti se termine muniția!

Bill își sfărși pipa și-l ajută pe tovarășul său să aștearnă culcu-
șul de blană și păturile peste crengile de molift pe care le aşezaseră
pe zăpadă înainte de cină.

Henry mormăi ceva și începu să-șidezlege mocasinii.

— Câte cartușe ziceai că ne-au rămas? întrebă el.

— Trei – se auzi răspunsul – și aş fi vrut să fie trei sute. Le-aș
fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba!

Ridică pumnul amenințător spre ochii ce sclipeau, apoi își
puse cu grija mocasinii în fața focului.

— De săr muia odată gerul – urmă el. Sunt 50 de grade sub
zero de două săptămâni. Ce bine ar fi fost să nu mă fi pornit la
drumul asta, Henry. Nu-mi place întorsatura pe care o ia. Nu
mă prea simt eu în apele mele. Și cum îți spuneam, aş vrea să
se sfărsească odată drumul asta, să putem sta amândoi în fața
focului la Fortul Mc. Gurry, aşa cum stăm acum, și să jucăm
cărți. Uite ce-aș vrea eu.

Henry mai mormăi ceva și se vâri în culcuș. Nu ațipi bine,
că-l trezi glasul tovarășului său.

— Ascultă, Henry, când a venit ăla de-a luat un pește, de ce
oare n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

— Te frământă prea mult, Bill – răspunse Henry, somnoros.
Nu erai aşa altădată. Mai tacă-ți gura și culcă-te și să vezi că
mâine dimineață o să te simți iară în apele tale. Cred că nu stai
bine cu stomacul și d-aiă ești aşa.

Cei doi tovarăși dormeau unul lângă altul, în același culcuș,
răsuflând din greu; focul sta să se stingă și ochii strălucitorii
strângări cercul în jurul taberei. De spaimă, câinii se strânseră
grămadă și din când în când mărăiau amenințător la vreo
pereche de ochi care se apropiau. La un moment dat se făcu
atâtă larmă, încât Bill se trezi. Ieși din culcuș cu băgare de
seamă, ca să nu-și trezească tovarășul, și mai puse lemne pe
foc. De îndată ce flăcările se înălțăra cercul de ochi se trase
înapoi. Mai aruncă o privire spre câinii ghemuiți unul într-altul.
Se frecă la ochi și se uită la ei cu mai multă atenție. Apoi se
strecură din nou sub pături.

— Henry – zise el. Ei, Henry!

Henry mormăi trezindu-se din somn și întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic – se auzi răspunsul – numai că i-am numărat din
nou și iar sunt săpte.

Henry primi această nouitate printr-un mormăit care se transformă în sforâială și adormi din nou.

Dimineața, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș și pe tovarășul său. Deși era șase dimineața, mai aveau încă trei ceasuri până să se lumineze de ziua. Și în bezna nopții, Henry începu să pregătească gustarea de dimineață, în timp ce Bill împăturea asternutul și pregătea sania de plecare.

— Ascultă Henry — întrebă el pe neașteptate — câți câini ziceai că avem?

— Șase.

— Greșit — proclamă Bill, triumfător.

— Sunt iar șapte? întrebă Henry.

— Nu, cinci; unul a tulit-o.

— La naiba! strigă Henry, mânos, lăsând gătitul și venind să numere câinii.

— Ai dreptate, Bill — spuse el. Grăsanul a șters-o.

— Și a rupt-o la fugă, de parcă scapără în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

— N-are sorti de scăpare — încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun rămășag că schelălăia când le aluneca pe gâtlej, bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată!

— Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun — zise Bill.

— Dar oricât de nebun o fi un câine, chiar până într-atât nu cred să fie ca s-o tulească și să-și facă singur felul! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalți câini, prințând într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Mă prind că nici unul din ăștia n-ar face aşa ceva.

— Nici cu bâta nu-i poți urni de lângă foc — încuvîință Bill. Am spus eu întotdeauna că Grăsanului îi lipsește o doagă.

Iată epitaful unui câine mort pe o parte de la miazănoapte — și câți alți câini, câți oameni nu vor fi avut parte nici măcar de unul ca acesta.

LUPOAICA

O dată micul dejun terminat, cei doi oameni își legară pe sanie sărăcăciosul lor bagaj și o porniră prin întuneric. În aceeași clipă, în gerul și bezna nopții începură să se audă urlete de o jale sălbatică, ce se chemau și-și răspundeau. Conversația se curmă. Pe la nouă se crăpă de ziua. La vremea prânzului, cerul se coloră spre miazăzi până ce orizontul devine trandafiriu, marcând linia pe care rotunjimea pământului o pune între însorita lume a sudului și cea a nordului. Dar culoarea trandafirie păli iute. Geana de lumină cenușie mai ținu până la trei, când se destrămă și ea, iar linșoliul nopții arctice se asternu peste ținutul singuratic și cufundat în tacere.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbaticice care veneau din dreapta, din stânga și din urmă se auzeau tot mai aproape, atât de aproape, încât nu o dată semănărată groază printre câinii ce trăgeau din greu la sanie, stârnind panică.

După un astfel de moment de panică, Bill, care împreună cu Henry izbutise să înhamne din nou câinii, zise:

— Mai bine și-ar vedea de vânăt prin alte părți și s-ar căra o dată, să ne lase în pace!

— Teribil ne calcă ăștia pe nervi! spuse Henry, aprobator.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă până ce nu-și instalară tabăra.

Henry sta aplecat asupra oalei cu fasole care da în clocoț și din când în când arunca înăuntru bucăți de gheăță. Deodată se auzi o lovitură, însotită de un strigăt al lui Bill și de un schelălăit ascuțit de durere ce venea dintre câinii.